

adoptivfamiljer

MEDLEMTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 3 2011

Var hör våra barn hemma?

Eftersom jag bor på en ö i Hjälmarens så läser jag bland annat Nerikes Allehanda. Där har förkommit en serie om skolan. I den senaste artikeln med rubriken "Segregation - egentligen inget nytt" jämför två kommunalråd sin egen skolgång under 70-talet med hur dagens skola ser ut med nya möjligheter och ett eget "fritt" val av skola. De anser att segregation fanns även när de växte upp, exempelvis som att vissa barn kom från "finare" områden och andra barn kom från landet, en social segregation. Ett sådant "vi och dom"-tänkande har säkert alltid funnits, men utan en påtagligt etnisk segregation, utan mer en social sådan.

I många av dagens skolor finns nu ofta en tydlig etnisk segregation, och naturligtvis fortfarande även en social segregation. Var känner sig då våra utlandsadopterade barn mest hemma, och hur uppfattar de frågan? Är det annorlunda att vara utlandsadopterad än att ha föräldrar som kommit som flyktingar/invandrare? Hur påverkar vi som föräldrar deras syn på sig själva och sina möjligheter? Ja, de frågorna och många andra återstår att söka svar på. Det kommer förmodligen att se olika ut under barnets uppväxt. En högsta-dieelev på en skola i Örebro tänker säker annorlunda kring frågan än en högskolestuderande i Malmö eller en gymnasieelev i Göteborg eller en vuxen utlandsadopterad med egna barn i Härnösand.

I Sverige med ett krympande antal utlandsadopterade barn behövs forskning och uppföljning av de studier som redan gjorts om adoptivbarns anpassning. Hur ser framtiden ut för våra adopterade barn? Kan det vara en uppgift för MIA och/eller Socialstyrelsen att initiera forskning inom området? En annan fråga är: Hur kommer adoption av barn från andra länder att se ut den närmaste framtiden? Minskningen av antalet barn som kommit till Sverige under senare år är dramatisk.

Vad är och blir då FFIA:s uppgift förutom att söka föräldrar till de barn som finns tillgängliga för adoption från gamla och förhoppningsvis nya kontakter? Naturligtvis rotsökning för de barn som kommit och kommer genom vår organisation. Men utöver det? Vi är en medlemsförening, vad tycker ni som är medlemmar?

Det kommer att gå ut en inbjudan till familjer som inte längre finns kvar som medlemmar i vår förening. Vår förhoppning är att flera ska finna det angeläget att på nytt bli medlemmar, inte minst för att ge framtidens vuxna adoptivbarn från FFIA en möjlighet att hålla kontakten med sin adoptivförening. Så min uppmaning denna gång är att ge era vuxna adoptivbarn ett medlemskap i FFIA och för er som fortfarande har barnen hemma, stanna hos oss som medlemmar.

Hösthälsningar

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för
**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Saga Wengelin från Pune
på familjeträff.

Foto Ing-Marie Söderberg

Vi Adoptivfamiljer nr 3/2011

Ledare - SID 2

... hur ser framtiden ut?

Rapport från kontoret - SID 4

Aktuellt just nu

Att skiljas - SID 6

Ett svek mot barnet och ursprungslandet?

Återresan som problem - SID 9

Vilken förälder ska jag resa med?

Spännande komma till nytt land - SID 10

Martin minns hur det kändes

Familjeträffar - SID 12-15

Besök från Indien gav extra krydda

Boktipset - SID 16

Härligt om en resa till Indien

Notiser - SID 18

Medlemssidan - SID 19

FAMILJESIDAN - SID 23

Årets Puneträff. De som ville fick vackra mönster målade på händerna av Sangita Pawar. Läs mer på sidan 12

Månadsbladet

Funderar ni på adoption som en möjlighet och vill läsa mer, veta mer? Ni har då en möjlighet att få FFIA:s månadsblad via e-post. Bladet innehåller små berättelser, tips och information från och om FFIA. I Månadsbladet kan du också läsa om vad som sker inom adoptionsverksamheten i allmänhet.

I de senaste numren har vi skrivit om ständigt aktuella ämnen med anknytning och relation som tema, till exempel:

- När syskonet kommer
 - Hur man söker information kring olika funktionsnedsättningar
 - Adoptivfamiljen i sjukvården
 - Kultur i ursprungslandet – barnets andra hemland?
 - Hur ska vi berätta att vi ska adoptera och när?
 - Att möta sitt barn
- Månadsbladet är gratis och vänder sig främst till er som är i början av adoptionsprocessen.

Köp FFIA:s julkort

Genom att köpa julkorten stöder du FFIA Bistånd. Information om biståndsprojekten kan du finna på www.ffa.se

Julkorten, säljs i buntar om 12 stycken. Priset är 70 kr/bunt inklusive porto. Två buntar, betala 130 kr. Du beställer julkorten genom att betala in beloppet på FFIA:s biståndskonto plusgiro 170446-9. Bekräfta gärna via mail till adoption@ffa.se. Kom ihåg att uppge antal buntar, namn och adress.

Vi söker pilotfamiljer till Ungern

I början av september fick vi besök av vår kontaktperson i Ungern. Är ni intresserade av att påbörja en ansökan till Ungern ska ni höra av er.

Flera familjer kommer inom kort att påbörja sammanställningen av sin ansökan. Alla internationella adoptioner förmedlas via den statliga myndigheten Ministry of National Resources, Department of Child Protection and Guardianship Affairs.

Majoriteten av barnen från Ungern är från tre år och uppåt. Det finns många syskonpar bestående av tre eller flera syskon. I många fall förekommer olika diagnoser såsom till exempel utvecklingsförsening, som kan bero på brist på omvårdnad.

Även andra diagnoser kan förekomma och det är enligt uppgift inte ovanligt att barnen från Östeuropa och så även här i Ungern är överdiagnostiserade.

För att komma ifråga för en ansökan till Ungern gäller att ni är gifta och att det är max 45 års skillnad mellan sökande och barn.

Man accepterar inte svåra sjukdomar. Är man ensamstående kan man ansöka om barn från 10 år. Hör av er till oss så berättar vi mer.

Delegation från Kina på besök i september

Nu i dagarna kommer en delegation från CCCWA på kort besök. Med följer också barnhemsföreståndare från Henan och Shanxi. De kommer under fyra dagar att besöka Stockholm och Göteborg och därefter reser de till Finland.

På programmet står en mindre familjeträff i Stockholm, besök på Stockholms Resurscentrum, Socialstyrelsen och Myndig-

heten för internationella adoptionsfrågor. Vi hoppas också få möjlighet att visa dem delar av vårt vackra land och att vädret blir på vår sida. Så de ser hur och var barnen växer upp när de adopteras till Sverige.

Mer information om besöket kommer i nästa nummer av Vi Adoptivfamiljer.

Nya krav på utredningar och rapporter

I förra nyhetsbrevet från FFIA informerade vi om nya regler från CCCWA angående uppföljningsrapporteringen.

CCCWA inför också nya regler angående innehållet i utredningar och ansökningar som loggas in på CCCWA från och med 1 oktober 2011.

Det ska till exempel framgå att utredaren har träffat de sökande vid minst fyra tillfällen, att utredaren och de sökande har diskuterat och reflekterat kring föräldrautbildningen, intyg från föräldrautbildning ska ingå i ansökan och så vidare.

Vill ni veta mer kring detta är ni varmt välkomna att höra av er. Det finns bland annat en dokumentation som ni kan ta med

till er utredare. CCCWA kräver nu att sex uppföljningsrapporter skrivs av utredaren med följande intervall; en månad, sex månader, ett år, två år, tre år samt fem år efter hemkomst. CCCWA vill också att de tre sista rapporterna innehåller utlåtande från läkare samt förskole-/skolpersonal.

I samband med hemkomstutskicket efter adoptionen får ni mer information om uppföljningsrapporteringen och information som tas med till utredaren.

Det här gäller familjer som fått barnbesked efter 1 augusti 2011.

Aktuellt i våra länder

Vi tar gärna emot ansökningar till Kina och Kina Online, Colombia, Kenya, Sri Lanka samt Ungern. Hör av er till oss för mer information.

Under sommaren har vi förmedlat ett barnbesked från Colombia och en familj har kommit hem. Handläggningstiden för familjen som kom hem blev cirka fyra år. Barnet var under tre år. Vi vill uppmärksamma familjer med colombianskt ursprung (eget eller föräldrars) att ni kan ansöka i Colombia och få en mycket kort handläggningstid (cirka sex månader!).

Familjer har också kommit hem från Kina, där den ordinarie handläggningstiden är cirka fem år. Ansökningarna om barn med särskilda behov handläggs dock fortfarande på cirka ett halvår från det att familjen har en klar ansökan.

En familj kom hem från Sri Lanka, med mycket oväntat kort handläggningstid på bara ett år. Från Thailand har också ett barn kommit hem, efter tre års väntan för familjen.

Vi är tacksamma om ni skickar in förnyade medgivanden till oss. Detta så att vi kan veta om ni fortfarande aktivt köar. Vi vill uppmana er med aktuell utredning och som ännu inte skickat in den till oss att göra detta. På så vis står ni aktivt i vår kö och kan komma ifråga när vi startar nya familjer och får aktuella förfrågningar i olika sammanhang.

Vi är mycket glada över att tre av barnen vi sökte familj till via CCCWA:s Special Focus Program har fått familj! Via CCCWA:s Special Focus Program är man inte begränsad att fatta ett beslut inom 72 timmar, och även sökande som ännu inte har en inloggad huvudansökan i Kina kan komma ifråga och ansöka om att adoptera dessa barn. Läs mer på vår hemsida och i nyhetsbrev.

Om ni har en ansökan som redan är granskad av CCCWA går processen fort och ni kan vara hemma med barnet om cirka tre månader. Om ansökan ännu inte är granskad eller skickad till CCCWA bedömer vi att ni kan vara hemma med barnet om cirka fyra-sex månader.

Heléne Mohlin

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på KinareSOR!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinareSOR.se

Många adoptivföräldrar lever under pressen att vara den perfekta familjen. De har ju en gång blivit godkända ... En separation kan för vissa kännas som att man sviker barnet och landet man adopterade ifrån.

Skilsmässa i adoptivfamiljen

Är den extra skuldbelagd?

En adoptivfamilj är en familj som alla andra. Ändå lever många föräldrar som adopterat under en märklig press och stress av att vara "de perfekta föräldrarna". Och om det - som i många andra relationer - infinder sig tankar på att kanske separera, känns det för många som ett nederlag och nästan som något skamfyllt.

– Vi hade bara haft vår lilla flicka hemma i knappt ett år när tankarna började komma, och jag funderade jättemycket över vad alla runt om skulle tycka. Vi har

ju fått höra att adoptivbarn är känsliga för förändringar, fysiska flyttar och separationer och så bidrar vi – också – till det, vi som kämpat så in i Norden för att få henne! Så lyckliga som vi var den dagen hon kom; sju månader gammal när vi fick henne i vår famn. Då hade vi varit barnlösa i över åtta år. Gjort sex stycken provrörsbefrukning utan resultat.

SÅ BERÄTTAR MONICA som sedan sex år tillbaka lever i en ny familjekonstellation med två bonustonåringar. Även hennes före detta man lever med en ny familj. Så här i efterhand ser hon deras skilsmässa som nödvändig och bra, men då hade hon dåligt samvete över hur fel det kunde bli.

– Fruktansvärt var det. Men skall man kämpa in i det sista, skall man leva ihop utan kärlek för att vår dotter är adopterad? Sådana tankar hade jag. Och jag fick för mig att mina vänner inte skulle tycka om mig, så därför berättade jag väldigt sent. Antagligen hade jag själv reagerat så i min okunskap, därför trodde jag att de skulle göra likadant. Tycka att hur kan du göra detta nu när er dotter äntligen är här och ni är hur lyckliga som helst?

– Så jag tror nog inte omgivningen hängde med riktigt. De förstod inte att det var sant förrän jag flyttade från huset.

Vad sa de då?

– Inte så mycket. Några sa att

det var väntat, att det är vanligt när man kämpat för något så länge. Man glider i sår och det ser man först när det man längtat efter äntligen finns där. Några tänkte nog: "Hur fan kan de?" Men de sa det aldrig rakt ut.

Upplever du det som att det är vanligare nu än för några år sedan - att adoptivföräldrar "vågar" skilja sig?

– Jag tror inte att det är vanligare idag, jag umgås en del i adoptionskretsar och jag är den enda som är skild. Därför kan jag undra om det är så att föräldrar hänger kvar i ett förhållande som kanske inte är bra, med tanken: "Vi har ju blivit godkända av Familjerätten. Vi är de perfekta föräldrarna och de skiljer sig inte". Jag känner att det fortfarande är tabu att skilja sig som adoptivförälder. Trots detta säger alla att det är så vanligt att äktenskap och kärlek krackelerar efter en lång väntan, men jag undrar hur vanligt det är egentligen?? Som sagt, jag känner ingen.

PÅ RESURSCENTER FÖR ADOPTERADE och deras familjer i Stockholm, arbetar Birgitta Kjellin och Riikka Norrbacka Landsberg. Det är dock sällan som någon tar kontakt för att prata om separation. Kanske för att det är själva antitesen till att vänta och längta efter att bli en familj och om tankar om skilsmässa verkligen infinder sig; ja, då är kanske inte Resurscenter just dit man vänder sig för att få råd.

Birgitta och Riikka håller med om att

Har kontakt med adoptivfamiljer. Birgitta Kjellin och Riikka Norrbacka Landsberg arbetar på Resurscentrum för adopterade i Stockholm.

många adoptivföräldrar har stark press på sig själva och att de också ofta behöver ännu mer av kapacitet och resurser med tanke på att barnen som nu adopteras ofta är äldre, mer sårbara och oftare har fler särskilda behov. Att relationen då sätts på hårda prov är snarare vanligt än oväntat. Många gånger har man också en lång period av IVF-behandling, sorg och längtan bakom sig.

Självklart känns det också svårt att berätta att man ska skiljas så länge återrapporteringar görs.

– Ja, jag träffade en familj för ett tag sedan som inte ville att vi skulle skriva i rapporten till ursprungslandet att de var igång med en separation, berättar Birgitta. Och det är ju så, för en adoptivfamilj är det här inte bara en privat angelägenhet utan man känner också något slags ansvar gentemot det andra landet, ett avtal mellan nationer! För att inte tala om att man också känner att man har ett avtal med svenska myndigheter.

MONICA MINNS DEN SISTA återrapporteringen som fruktansvärt jobbig.

– Det kändes som ett svek mot

det förtroende de gett oss att ge vår flicka en trygg miljö i en trygg familj med massor av folk runt omkring. Jag funderade på att inte skriva sanningen, men insåg ju snabbt att det tjänade jag inget på. Pappan som aldrig brytt sig om innehållet i rapporterna ville plötsligt se vad som skrevs och godkänna, vilket ju bara var bra. Jag minns att jag skrev så positivt som möjligt om allting. Jag tänkte inte på att det inte bara var en privat angelägenhet utan mer på att det var ett svek. Det var ju inte så här det skulle bli, inte så här jag har sagt till kontaktpersonerna i landet. Men jag fick positiv respons! Att det bästa för barnet är två lyckliga kärleksfulla personer än två som lever olyckliga. Det var vad de skrev iallafall, vad de ansåg på riktigt är ju omöjligt att veta.

DET ÄR SJÄLVKLART INTE ALLA som tycker att en skilsmässa behöver vara svårare bara för att man har adopterat. Denise har fyra barn, två adopterade och två äldre biologiska; hon har skilt sig två gånger och säger att hon inte alls tänkte särskilt mycket på vad omgivningen egentligen skulle tycka nu när hon också hade adopterade barn.

Å andra sidan var hennes minsta fyra och sex år vid separationen och återrapporteringarna hade upphört. Hon känner inte heller bördan av att hon som adoptivmamma behöver vara den perfekta föräldern i alla lägen.

– Adoptivföräldrar är också trötta och

utsjaskade ibland och vi måste få bita ifrån som alla andra. Och skilja oss.

Finns det då något man behöver tänka extra mycket på vid en skilsmässa, just för att man har adopterade barn?

Egentligen inte, mer än att man i så hög utsträckning som möjligt – som alltid vid en skilsmässa, men kanske ännu mer – måste utgå från barnens behov. Men alla barn är olika, och vissa har större behov av rutiner och trygghet än andra.

OM MAN HAR TUR SÅ HAR BARNET kanske hunnit tanka in extra mycket kärlek och trygghet sedan det landade i sin nya familj, just för att barnet varit så efterlängtat. Man kan också tänka att adoptivbarn snarare kan ha ett försprång när det kommer till trygghet hos båda föräldrarna, med tanke på att de tagit emot barnet på lika villkor. Mer jämlika från början, ingen har ammat, båda kan dela föräldraledigheten rakt av och barnet kan knyta an till båda i högre utsträckning.

Något som å andra sidan uppvägs av de djupa ärr som de flesta adoptivbarn har efter att ha blivit lämnade, inte bara en, utan ibland flera gånger.

Monica säger:

– Det viktigaste, som alltid, är att sätta barnen först. Utgå ifrån deras behov och skapa en ”process” runt detta. Prata med barnen om vad som händer och om de är för små; prata när de blir större. Kom ihåg att ha en förutbestämd berättelse/anledning till varför man skiljs åt och blanda inte in barnen i den anledningen. De ska aldrig känna sig skyldiga. Och

lyssna på dem när de klagat över att behöva packa varje vecka, eller när de undrar varför mamma och pappa inte bor ihop.

DENISE UPPLEVDE SINA BARN som väldigt mammiga just under perioden för skilsmässan, efter att först ha knutit an mest till pappan när de kom till Sverige. Därför bestämdes det att de skulle bo

Skilsmässan ...

en längre tid med Denise, att kunna vänja sig vid det nya, innan de började alternera från mammas till pappas ställe.

Hon säger att hon kanske är lite bättre på att se deras omedelbara behov och att det viktigaste var att de inte skulle känna sig det minsta övergivna i den uppkomna situationen.

FÖR MONICA OCH HENNES man var det en självklarhet att dela rakt av.

– Vi var hemma lika mycket vid föräldraledigheten och självklart ska barnet vara lika mycket med mamma som pappa. Så sedan hon var två år har hon alltid bott varannan vecka hos oss. Men det var så klart fruktansvärt att lämna henne i början. Lämna något jag kämpat för i över åtta år för att "få". Då kände jag mig som en usel mamma. Men hon har det lika bra hos sin pappa så det gjorde saken lättare. Hade hon haft det kasst där hade jag nog gått under, säger Monica och fortsätter:

– Hon var väldigt mammig vid skilsmässan och därför var det en jobbig period. Hon grät när jag inte skulle stanna kvar, det var svårt för pappan att trösta ibland. Men hon är extremt förstående och det insåg vi snabbt. Om jag på väg till pappan på bytesdagen berättade "Mamma ska inte stanna", då blev hon inte lika ledsen. Med andra ord så blev förberedelse A och O i vår värsta period.

Men:

– Det var nog ändå jag själv som var mest ledsen, det kändes fruktansvärt att åka hem utan henne och vara utan henne en hel vecka. Många nätter tillbringade jag i hennes säng gråtandes. Ältande om man verkligen hade tagit rätt beslut.

SÅHÄR I EFTERHAND; KÄNNS det som att ni gjorde "rätt", så bra man kunde? Eller kunde ni gjort på något annat sätt?

– Vi har en fantastisk dotter som "gillar läget". När vi säger: "Nu gör vi så här", så säger hon "ok". Det här hade kunnat gå mycket sämre om inte hon hade varit så förstående och lite lillgammal redan vid två års ålder. Felet vi gjorde var att inte lyssna på signalerna om att förhållandet höll på att rinna ut i sandet tillräckligt tidigt, eller ta det på mer allvar. Redan i Colombia kände jag: "Oj, vad är det som händer?" Men dom

signalerna tillät jag mig inte att lyssna på när hon fanns där. Ljuset i livet!

Monica tror att de hade kunnat kämpa lite extra, det hade nog inte hjälpt för resten av livet, men kanske några år.

– Om det hade varit bättre eller sämre vet jag inte. På ett sätt känns det bra att hon inte minns något från vår tid tillsammans för då kan hon heller inte sakna det eller jämföra med det.

– Samtidigt så vill jag att hon skall känna den otroliga kärlek vi kände i familjen när hon kom och att vi faktiskt bott i huset tillsammans. Den tiden finns liksom inte kvar alls och det är tråkigt.

Denise lever utan en ny partner och inte heller hennes före detta man har flyttat ihop med någon. Fortfarande firar de jul och födelsedagar tillsammans och de är måna om att alltid prata gott om varandra inför barnen.

Monica och hennes före detta man har båda flyttat ihop i nya konstellationer. När hon och dottern åker på Colombia-träffar åker de nya familjemedlemmarna med.

Är det något särskilt man ska tänka på när man integrerar två familjer där det finns adoptivbarn?

– Hum, svårt att säga. Min sambo flyttade in med två barn, vi tyckte det var värdefullt att vi hade alla barnen samtidigt så att alla blev en familj. Att alla lärde känna varandra i en vardag. Så har det också varit. För oss är det viktigt att det inte är någon skillnad på barnen, det spelar ingen roll vem som är mamma eller pappa till dem.

Monica vill att alla skall känna sig uppskattade och värdefulla. När ett av de andra barnen skulle göra ett skolarbete valde hon självmant att göra det just om Colombia.

– Det är något man kan använda sig av tror jag, att om man får ett bonussystem som är adopterat, försök dra nytta av olikheterna och de olika kulturen i skolan eller på fritiden. Prata om landet på ett positivt sätt. Kanske kan man åka dit tillsammans. Det kommer vi att göra. Så att alla är med på dotterns resa fast på sina egna sätt.

Christina Höglund

Bilderna är arkivbilder och har inget med personerna i artiklarna att göra.

En adopterads dilemma

För en adopterad kan föräldrarnas skilsmässa innebära ett alldeles särskilt problem - vem ska man göra återresan tillsammans med?

Erik är 25 år och pluggar i en mellansvensk stad. Han adopterades till Sverige när han bara var en liten baby, och fick senare småsyskon som var föräldrarnas biologiska barn. Han minns sin barndom som ganska idyllisk, han tänkte inte ens på att han hade en annan bakgrund än sina syskon och skolkamraterna. Därför upplevde han inte heller sina föräldrars skilsmässa annorlunda än hans icke adopterade syskon gjorde

När föräldrarna skilde sig kom det ganska oväntat för barnen, mamma och pappa hade inte bråkat eller grålat särskilt mycket.

– Orsaken till skilsmässan var att pappa hade alkoholproblem, men det var inte så uppenbart. Jag tror de hade dolt det ganska väl för både omgivningen och oss barn, säger Erik.

Erik vill betona att pappa inte var stökig och att barnen aldrig var rädda för att ta hem kompisar. Pappa var omtyckt på jobbet, och var väldigt engagerad i barnen och deras intressen.

– Hans alkoholproblem märktes helt enkelt inte så mycket, så vi förstod inte varför de skulle skiljas.

Var ni ledsna?

– Ja, men det uttryckte sig nog mer i oro för pappa. Han mådde väldigt dåligt och försvann helt ur sikte för oss. Sedan lugnade det ned sig och vi återupptog kontakten, men det var ändå rätt turbulent i flera år.

Under långa perioder träffades inte Erik och pappan alls, och det var likadant för ett av hans syskon. Numera är dock pappa nykter och förhållandet med honom bra.

Erik berättar att han hade hela familjen hemma på middag för ett par veckor sedan. Det var första gången de var samlade på tio år.

Det betyder dock inte att allt är som förr.

ERIK VAR INTE ETT DUGG INTRESSERAD AV SITT ursprung under uppväxten. Han hade inte ens träffat någon annan adopterad innan han för några år sedan fick Maria som arbetskamrat. Hon kommer från samma land som han, och hon har fått honom att börja fundera på en återresa dit.

Nu uppstår emellertid ett oväntat problem, som är speciellt för en adopterad som har skilda föräldrar.

– Det naturliga – och som vi pratade om när jag var barn – var att vi skulle åka hela familjen. Men det är ju inte möjligt i dag.

Först tänkte Erik att han skulle resa med mamma, det är hon som står honom närmast. Men sedan tänkte han att det nog skulle kännas tryggare och kanske roligare att resa med pappa, som är mera resvan.

– Väljer jag att åka med mamma känns det orättvist mot pappa, även om han kanske skulle acceptera det. Och mamma skulle nog bli ledsen om jag väljer att resa med pappa.

Det här är ett verkligt dilemma. Det Erik funderar på nu är att åka utan sin familj, och följa med Maria i stället. Då kommer de nog inte till hans födelsestad, men han får ändå lära känna landet. Och då har han tryggheten i Maria och hennes familj, som gjort resan flera gånger förut.

– Jag hoppas att jag inte gör mina föräldrar alltför besvikna om jag gör så här. Men hur jag än gör blir en av dem besviken ...

Ing-Marie Söderberg

Att i ett slag förflyttas från det heta Indien till ett vintrigt Jämtland är en stor omställning för ett barn ... som kan vara ganska spännande ...

Martin kom till Sverige som sjuåring

Jag sitter på ett café i Stockholm och väntar på Martin, som jag aldrig har träffat förut och känner mig något nervös. Det enda jag vet om honom är att han är från Indien, precis som jag. Jag har bestämt mig för att skriva för hand under intervjun, i stället för att gömma mig bakom en datorskärm.

Vi pratar lite allmänt och jag märker att det känns väldigt enkelt att prata med honom. Jag ser över mina frågor som jag i förväg har skrivit ned, sedan börjar jag beta av dem en och en; Martin är nog med att ge mig tid så att jag hinner med att skriva.

Han heter alltså Martin Brusewitz och är 30 år, numera bosatt i Kristineberg, Stockholm där han bott sedan 2009. Innan dess bodde han i Jämtland.

Martin föddes i Madras (numera Chennai) i södra Indien och kom till Sverige

14 december 1988. Han var då sju år och skulle fylla åtta i februari.

I sjuårsåldern kan man komma ihåg saker och jag blir nyfiken på ifall Martin kommer ihåg något om sin tid i Indien.

– Jag kommer ihåg en hel del, jag kommer ihåg mina syskon på barnhemmet.

När jag frågar om det var hans biologiska syskon ler han och skakar på huvudet. Han förklarar att det är så de ser på varandra, de har ju ändå bott tillsammans på barnhemmet precis som syskon.

– Däremot, även om jag minns ansikten så är jag inte alltid så bra att pussla ihop namnen. Det har hänt att jag har sett en bild och sagt att "jaha, där är den personen, hon hette så" och sedan har någon av de andra syskonen rättat mig och sagt att namnet har jag kommit ihåg rätt, men det var inte just hon som hette det.

MARTIN HAR HAFT KONTAKT MED sina "syskon" från Faith Home-barnhemmet under sin uppväxt. Hur har det varit och vad har det betytt för honom?

– Det har betytt mycket. När vi var yngre så träffades vi en hel del, vilket nog var för att våra föräldrar såg till att anordna saker och ting. Men allt eftersom vi blivit äldre allihopa så har det blivit glesare mellan träffarna. Men det betyder mycket att kunna prata och gå igenom det man kommer ihåg ifrån Indien, med andra som var där. Även om de inte kommer ihåg, eller har samma minnen som jag, så kan jag ändå få berätta min upplevelse. Annars har jag kontakt med några via Facebook och när jag

Omhändertagande. Att Martin fungerade som storebror till de andra barnen på barnhemmet syns tydligt på bilderna.

fyllde 30 träffades vi några stycken. Men det är svårt att få hela gruppen att träffas, man ringer väl ibland. Men vissa vill ju inte träffas heller, det är så individuellt.

I och med att du har haft kontakt med dina syskon under uppväxten, har du ändå minnen av hur de var då, när ni bodde tillsammans på barnhemmet?

– Alltså vissa av dem är det lite mer go i! I Indien var en del lugnare än vad de är idag. Det beror lite på ifall de kommit till en storstad eller inte. Men rent generellt så var vi barn i Indien lugnare, vi lyssnade mer på de vuxna. Jag var äldst också och hade mycket ansvar. De andra var allt från ett år yngre än jag till små bebisar.

Om vi går tillbaka till själva adoptionen, hur gick den till?

– Jag kommer inte ihåg så mycket. Men det var andra syskon som blev bortadopterade och jag har fått veta nu att jag sagt att jag också ville bli adopterad.

När du fick reda på att du skulle resa till Sverige, hur kändes det?

– Allting var nytt och spännande. Jag var lillgammal och förstod vad som hände. Men det var ingenting att vara ledsen över, jag hanterade nog det hela väldigt bra. Visst blev jag säkert ledsen precis innan jag åkte, det kommer jag inte ihåg, men jag kan tänka mig det.

Martin flög från Madras till Bombay och därefter till Zürich och vidare till Köpenhamn.

– Jag satt med två kvinnor som eskorterade mig och två bebisar; en av kvinnorna var Britt-Marie Nygren från FFIA. Sedan åkte jag till Göteborg och det var först där som jag träffade mina föräldrar. Min mamma har berättat att jag på en gång verkade förstå att de var mina föräldrar. Jag kommer också ihåg att jag

under flygresan höll i en liten grön bil som jag fått från barnhemmet.

Minns du något mer från första träffen med dina föräldrar?

– Nej, men jag ville tydligen ha kaffe har min mamma berättat, jag drack det då.

Första kommunikationen gick bra.

– Jag pratade tamil och kunde lite engelska, men jag antar att vi gjorde oss förstådda genom gester och annat.

Måste bara fråga, kommer du fortfarande ihåg tamil?

– Jag kan en mening, en mening som betyder åka bil.

ANPASSNINGEN TILL SVERIGE GICK jättebra, Martin bodde i en liten by och en av hans barndomsvänner därifrån var också från Indien.

– I hans familj var de fem stycken och alla var från Indien – så jag var inte ensam. Jag och han var dessutom lika gamla och fick snabbt kontakt. Mina föräldrar bestämde sig sedan för att inte sätta mig i stora skolan på en gång, utan jag gick på en byskola. Där gick jag i ett halvår; tills jag var nio år, hösten 89.

Det blev på det sättet en lugnare skolstart för Martin, han gick ettan och tvåan i byskolan och sedan började han på skola i Strömsund.

– Jag vart aldrig retad, försäkrar Martin, antingen klippte jag till dem eller så försvarade någon kompis mig.

HAN HADE LITE SVÅRT FÖR SVENSKAN i början, men mamma var lågstadielärare så rektorn i Strömsund bad henne att träna lite extra med Martin på helgerna.

– När jag först gick i byskolan så lärde jag mig en hel del fula ord som jag sedan kom hem och sade, jag bara upprepade dem, utan att förstå sammanhanget. Men tack vare byskolan så tror jag att det gick så bra för mig som det gjorde, alla älskade mig där och min lärare var alltid trevlig. Varje lektion fick jag sitta i hennes knä framme vid katedern. Byskolan gick upp till årskurs sex och de äldre tog hand om mig och jag fick bra kompisar, en av dem har jag fortfarande kontakt med idag.

Kommer du ihåg något om din första snö?

– Det var mycket snö 1989 och jag tyckte att det var kallt, samtidigt var det jätteroligt! Jag kunde vara ute i timmar i snön. Något annat jag kommer ihåg från

det att jag var liten var att jag älskade att åka bil, jag pekade på bilen och ville åka med den och så fort jag blev satt i bilen så somnade jag.

Det börjar bli dags att runda av nu, men en sista fråga fick jag ställa till Martin: Skulle du vilja återvända till Indien någon gång, till barnhemmet? Känner du något speciellt inför det hela?

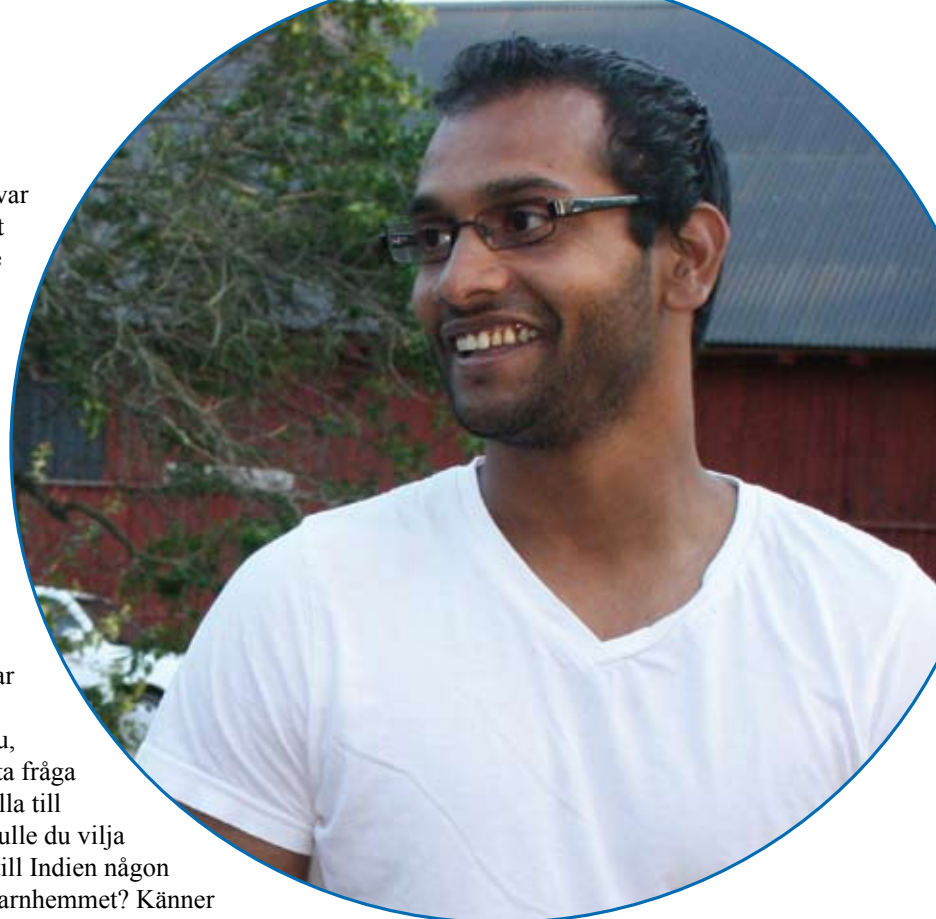
– Både ja och nej. Det skulle vara kul att se hur barnhemmet ser ut och vilka som är där nu. Men ändå – nej, jag har fått nog i och med det jag har upplevt och varit med om, så vill jag inte återvända.

Vad är det då som du har upplevt?

– Dels var jag äldst och skulle ta hand om alla på den så kallade småbarnsavdelningen, jag hade ett stort ansvar. Jag skulle se till att lekarna gick rätt till och att alla fick vara med. Om någon gjorde illa sig eller var ledsen var det jag som fick stryk för det. Daniel eller Steven gjorde illa sig, jag fick stryk då. Jag fick stå på knä och be och sedan tog de fram pinnen. Jag var van vid att få stryk och blev inte ledsen över det. Däremot blev jag ledsen när jag såg de andra få stryk.

– Jag brydde

I Madras. Martin med "småsyskonen" på barnhemmet Faith Home

mig liksom inte om mig själv på det sättet, jag var äldst och jag tänkte att jag borde ha sett till dem bättre. Och så här i efterhand så blir jag självklart förbannad över att man blivit utsatt för något sådant här.

Efter den sista frågan sitter vi och pratar lite till, om framtiden och framtidsplaner. Det är intressant och roligt, Martin är verkligen en jättetrevlig person och jag är jätteglad över att jag fick chansen att höra hans historia.

Rinki Hulth

Årets Puneträff gick av stapeln 19 - 21 augusti på Sjöhaga scoutgård utanför Skövde. Till årets träff var Mrs Sangita Pawar från Sofosh/Shreevatsa i Pune, Indien, inbjuden. Detta var mycket uppskattat av familjerna. Ett hundratal personer deltog.

Många ville träffa Sangita från Pune

Pune-träffarna har pågått sedan 1990 och har några gånger besökts av representanter från Shreevatsa (barnhemmet i Pune) under åren. Dipika Maharaj Singh, som är director för stiftelsen SOFOSH (The Society of Friends of the Sassoon Hospitals), har rest till Sverige åtskilliga gånger under åren, och denna gången blev det Sangita Pawars tur. Det var hennes första resa till Sverige, och hon fick möta Shreevatsa-barnen i sin nya miljö.

Sangita är adoptionskoordinator på Shreevatsa som är en del av SOFOSH. Här har hon arbetat i 19 år och har förändrat framtiden för väldigt många barn, några av dem träffade hon på Sjöhaga lägergård.

– Det är stort för mig att få vara här, och jag är mycket stolt och rörd över att se alla våra barn här tillsammans med sina nya familjer.

– Jag har varit delaktig i många adoptioner. Mötet med en mamma som ska separeras från sitt barn är en känslsam del i mitt jobb. Men sedan har vi den delen då den nya familjen får möta sitt efterlängttade barn, och det är en stor glädje för oss alla som arbetar på Shreevatsa, säger Sangita.

HON ARBETAR MED BÅDE INHEMSK OCH internationell adoption och tycker att det finns så många skillnader mellan dessa två världar ett barn hamnar i.

Internationell adoption har haft ett dåligt rykte i Indien, men även inhemsk adoption har haft svårt att bli accepterat bland familj och släkt i Indien.

– Jag har arbetat med många av de adopterade som är här i dag, och har fått följa barnen från att de kom till oss fram till genomförd adoption. Att få se dem integrerade här tillsammans med sina nya familjer, prata språket och vara friska är fantastiskt. Många av dem pratar svenska med mig och jag kan förstå vad de säger i ögonen, men inte vad de säger.

Många av barnen har bott tillsammans i perioder på barnhemmet och är nu här på Pune-träffen och leker tillsammans igen. Att de kommer ihåg varandra är helt fantastiskt, tycker Sangita.

– Jag kommer att ha mycket att ta med hem till Shreevatsa och berätta om.

Sangita berättar att Tara-projektet för handikappade barn går bra, men att det är svårt att få utbildad personal att räckta till för alla de olika arbetsområden som finns.

Men alla barnen mår bra och de har fått duktig personal till terapin och massagen, vilket har varit viktigt för barnen.

– Detta är min första internationella resa och jag har haft det så bra hos Sofia Granevik och hennes familj. Jag har ätit hemmagjord pizza, druckit svensk kaffe och chai.

– Det jag har märkt är att barnen får mycket energi från den svenska maten. De växer och jag känner mig så glad över den långa resa som de har framför sig i livet, säger Sangita Pawar.

Ceremoni. Familjen Carlén, Linda, Jonny och dottern Kajsa, blir välsignade av Sangita

Clarinda Nilsson

Vi har haft två celebra besök från Indien i sommar. Även Anju Roy från Kolkata var här och träffade ”sina” barn på träffar både i Göteborg och i Södertälje. Många ville prata med Anju och visa bilder - och tala om att de gärna ville komma och hälsa på henne i Kolkata.

Glädjetårar när Anju mötte sina barn

I början av augusti kom mrs Madhumita ”Anju” Roy och hennes familj till Sverige för att besöka FFIA och träffa familjer med barn från Matri Sneha i Kolkata, där Anju är föreståndare.

Så här berättar Katrine Fundin som var värd för Indiengästerna i Södertälje och Stockholm:

”Vi har haft några helt otroligt underbart trevliga och minnesvärda dagar med Anju och hennes familj. Efter att ha hämtat dem vid tåget i fredags gick vi och shoppade lite. Därefter åt vi en middag på indisk restaurang som dom lyfte till skyarna. Sedan tog vi en promenad i

Södertälje stad. Dom gillade det också, kollade när båtar slussade och tittade på en gammal ångbåt.

Lördag var det dags för familjeträff, och alla anmälda kom, 45 vuxna och 30 barn. Helt UNDERBART, många lyckotårar föll.

Alla närvarande familjer skrev i en liten bok vi köpt till Anju. Där hade vi satt in bilder på barnen, en mycket uppskattad gåva.”

ANJU ROY BERÄTTAR SJÄLV att hon har haft innehållsrika dagar i Sverige. Dagen före träffen i Södertälje var hon med på en familjeträff i Göteborg med cirka 15 barn från Kolkata.

Hon har med sig sin son Tony och sonhus-trun samt två barnbarn.

Hur känns det att komma till Sverige och träffa alla ”dina” barn?
– Oh, nice,

Återseende
1. Anju i samtal med familjen Wengelin

wonderful. Några av barnen är vuxna, en kille säger att han vill komma till Kolkata och att han sparar pengar till det. He really loves me!

Det är många som talar om för Anju att de vill komma och hälsa på henne i Kolkata.

Hon berättar att en av ungdomarna sa: ”Kanske mina biologiska föräldrar har övergivit mig, men du har sett till att jag kom till Sverige och min underbara familj. Jag är så glad att jag är här.”

Anju berättar vidare att adoptionerna till Sverige har minskat rejält sedan 90-talet, och att den absoluta majoriteten som adopterar är indiska familjer. Förra året var de 72, hittills i år 32. Svenska familjer blir bara tre-fyra om året.

När vi hälsade på Matri Sneha i början av 90-talet fick vi höra att de indiska familjerna helst ville ha pojkar. Men det har ändrats, försäkrar Anju, nu är det lika många flickor som adopteras och man har även börjar adoptera barn med särskilda behov.

Abir Holmberg, 22 år, var nog det äldsta ”barnet” på träffen. Han berättar att han är sjöman till yrket och just nu jobbar på en ångbåt som matros.

Han tyckte det var jättekul att få träffa Anju, men var lite nervös först.

Abir har inte haft någon familjegrupp under uppväxten, och har bara varit på en träff tidigare. Det var förra gången Anju var i Sverige.

Förr eller senare ska han åka tillbaka till Kolkata, säger han.

Ing-Marie Söderberg

Återseende 2. Det är 13 år sedan Josef Kapil Carstensen eskorterades till Sverige av då 14-åriga Nirmala Söderberg och hennes mamma. Nu träffades de igen. På ett tidningsomslag från början av -99 syns lille Kapil och Nirmala på flygplatsen i Kolkata.

Äldsta "barnet" på träffen. Någon gång ska jag hälsa på Anju i Kolkata, säger Abir Holmberg.

Nästan alla ... men inte riktigt alla barnen kom med på gruppbilden.

Färgstarkt och humoristiskt om en Indienresa

”Delhis vackraste händer” av Mikael Bergstrand är en bok man inte kan lägga ifrån sig, enligt Heléne Mohlin.

I boken skildrar Mikael Bergstrand med en stor portion humor en svensk medelålders mans möte med det myllrande och annorlunda livet i Indien. Och hans möte med den oväntade kärleken där han minst anade att den fanns.

När huvudpersonen Göran Borg inte surfar på en blogg för fotbollsnördar tänker han på sin exfru Mia som lämnade honom för åtta år, fyra månader och tre dagar sedan.

Karriären har gått i stå, hårfästet klättrar målmedvetet uppåt och byxlinningen spänner över magen. Sina vuxna barn träffar han bara sporadiskt och nu lär det dröja ett tag till eftersom de ska på semester till Thailand med sin mamma och hennes nye man. När ett tröstlöst vinterregn vräker ner över Malmö och Göran Borg är på väg till jobbet på informationsföretaget som gör gatukontorets hemside undrar han om livet kan bli mycket värre.

Det kan det. Man kan till exempel få sparken, luras iväg på en charterresa till Indien, drabbas av galopperande turistdiarré och lämnas ensam att dö på ett sjabbigt hotellrum i Jaipur.

Men så knacker det på dörren och in stiger Yogendra Singh Thakur, Yogi kallad och indisk textlexportör i sina allra bästa och mest underbara år om han får säga det själv. Yogi tar med Göran på en yttre och inre resa till Indiens myllrande huvudstad New Delhi, där han bland annat träffar den vackra skönhetsalongsföreståndarinnan Preeti och blir blixtförälskad i henne. Det finns bara två problem: Hon är gift. Med en mäktig industrimagnat.

Delhis vackraste händer är en lika rolig som drabbande bok om hur det överrumplande mötet med Indien tvingar en bitter medelålders man att omvärdera både sig själv och sin syn på andra.

Delhis vackraste händer av Mikael Bergstrand. Norstedts 2011

Mikael Bergstrand är journalist och författare, född och verksam i Malmö. Sommaren 2007 flyttade familjen till Indien. I nästan fyra år bodde de i New Delhi där Mikael delade sin tid mellan att resa, skriva böcker och rapportera om livet och politiken från världens största demokrati.

Mikael Bergstrand debuterade som författare med ”Heta Hallon” 2004. Det här är den fjärde boken som till stor del är inspirerad av de fyra åren i New Delhi.

”Återigen har jag sträckläst en bok. Dehlis vackraste händer av Mikael Bergstrand kan verkligen rekommenderas till er som älskar Indien. Och ni som inte är lika förtjusta i Indien kan läsa den ni med och instämma hummande i allt konstigt som bokens huvudperson råkar ut för.

När man först möter Göran som är allmänt bitter så funderar man om man verkligen orkar läsa en hel bok om en man som absolut inte går vidare.... efter 50 sidor släpper man inte pärmarna. Så trevlig läsning!”

Heléne Mohlin

Ge bort Vi Adoptivfamiljer

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration på Vi Adoptivfamiljer.

Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration?

Sätt in 200 kr på på FFIA:s pluskonto 72 08 41-6. Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

Med rötterna i Colombia

Lördagen den 3 september möttes familjer som adopterat och familjer som funderar på att adoptera från Colombia.

Enda punkten på programmet var Tomas och Pernilla som berättade om sin adoption av ett syskonpar och deras resa; hur de förberedde sig och vad som väntade dem i Colombia och hur det varit hitills i Sverige.

Flera av familjerna på träffen funderar på syskonpar och för dem var det ju extra värdefullt att höra hur Tomas och Pernilla löst saker överhand.

I övrigt så fanns det mycket tid att prata med Eva Turner, FFIA:s handläggare på Colombia, och andra familjer.

De lite större barnen hade ordnat lekar och fiskdamm åt de mindre – men det mesta var oorganiserat, trevligt, kaotiskt ... ballonger överallt och mycket spring i benen på alla mindre barnen.

Heléne Mohlin

Möte. Lilly och Luz Angela träffades för första gången på familjeträffen.

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

- Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just er återresa.

Hör efter med oss om hur vi kan arrangera det för er del på bästa sätt.

Kontakta oss, så är du en bit på väg!

Tyghusgatan 2 , 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Färgad eller färgglad

BFA och FFIA hälsar välkommen till ett föredrag av och med Hanna Wallenstein. *Färgad? Nej, jag har alltid sett ut så här.* Om hur adoptivfamiljer kan möta och bemöta okunskap, fördomar och rasism.

Föredraget ges i Göteborg lördag 8 oktober kl 13.00-16.00, i Flatåsskolans aula, Nymilsgatan 33, Västra Frölunda.

I Stockholm hålls föredraget lördag 22 oktober kl 13.00-16.00, i matsalen i Råsunda skola, Stråkvägen 11, Solna.

Om föreläsningen:

”Jag tänker inte på att du är färgad – du är ju ändå ingen riktig invandrare”.

Var det en komplimang, en förolämpning eller något annat?

Föreläsningen tar upp hur adopterade och deras närstående kan möta och hantera fördomar. Den ger olika perspektiv på adopterades och adoptivfamiljers unika situation i samhället. Föreläsningen ger också konkreta råd och förslag på hur man kan hantera svåra situationer.

Om Hanna Wallenstein:

Hanna adopterades från Etiopien 1971. Hon har bland annat en fil kand-examen i psykologi och lång erfarenhet av samtal och föreläsningar kring adoptionsfrågor, rasism och fördomar. Hon har också erfarenhet från teatervärlden, vilket hon tar till vara i sitt föredrag.

Hanna är snabb i repliken, har glimten i ögat och har förmågan att på ett lättsamt sätt prata om tunga saker. Hanna Wallenstein är mycket inspirerande, positiv och lättillgänglig i sitt framförande!

Vill du läsa mer om Hanna och föredraget, titta på Hannas hemsida: www.hannawallenstein.se

Föredraget vänder sig till vuxna och ungdomar. Kostnaden är 50 kr och betalas på plats. Fika till självkostnadspris kommer att finnas.

Vi vill ha din anmälan snarast (Göteborg)/16 oktober (Stockholm) till elisabeth@bfa.se. På anmälan anger du, förutom namn på dem du anmäler, även staden där du ska delta (Göteborg eller Stockholm) samt din föreningstillhörighet, FFIA eller BFA.

Välkommen!

www.ffia.se

Tv-filmer om adopterade barn

Utbildningsradion Barn och Ungdom har i våras producerat fem filmer om att vara adopterad och barn: *Vi kom från överallt*.

Målgruppen är mellanstadiet men vi tror att de kan passa både uppåt och nedåt i åldrarna. Projektet utmynnade i fem kvartslånga filmer där en dramatiserad historia visas med inklippta intervjuer med adopterade barn och unga.

Filmerna skildrar olika delar av de tankar som vi i vår research förstod var vanligt förekommande i 10-13-årsåldern. Vi insåg tidigt i vårt förarbete att det finns inga svar eller frågor som passar alla, de adopterades historier är individuella och så också deras tankar och frågeställningar.

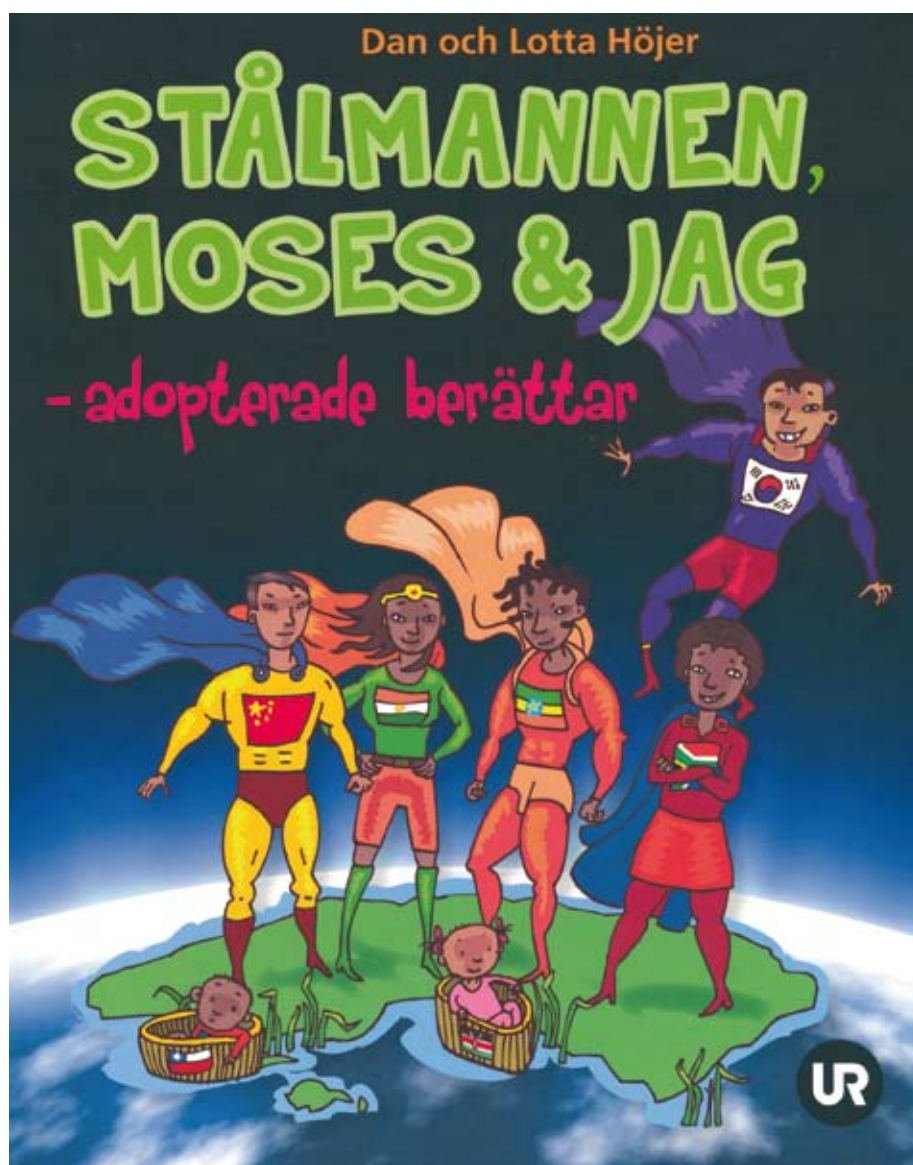
Filmserien ”Vi kom från överallt” har premiär i september. Filmerna sänds i slutet av september men går att se igen på www.urplay.se eller www.svtplay.se under sex månader efter sänt program.

Vi på UR hoppas att ni kommer att finna våra filmer intressanta och värda att se.

Anna Mautner

Adopterade berättar

Alla adopterade har ungefär samma start i livet. Det betyder inte att de tänker och tycker samma sak. I den här boken intervjuas adopterade barn och vuxna om stort och smått: om kompisar, återresor, tjugiga frågor, fördomar och rasism, insändare och mycket mer. Detta är en bok för alla adopterade och andra intresserade.

KALENDARIUM

- Lördag 8 oktober
Göteborg
- Lördag 22 oktober
Stockholm
Färgad? Nej, jag har alltid sett ut så här.
Föredrag av Hanna Wallensteen.
- 1 november
Manusstopp för
Vi Adoptivfamiljer
nr 4 2010

FFIA på Facebook

FFIA har numera en egen sida på Facebook. Sök bara på namnet.

Den är öppen för alla. Om du gillar FFIA - gå in på vår hemsida och gilla! Här kommer du som är på Facebook kunna läsa lite om vad som händer på FFIA.

Vår Facebookgrupp "Adoption är en fantastisk möjlighet" finns naturligtvis också kvar. Där får du ansöka om medlemskap och kan möta alla adoptionsintresserade oavsett organisation.

Med tanke på att gruppen är slutet så passa på att diskutera olika frågor, tipsa etc. Den ena gruppen utesluter inte den andra.

Medlemssidan

Återresa till Kina 2012

Har ni i familjen börjat fundera på att göra en återresa till Kina? Varför inte följa med på en gruppresa med andra adoptivfamiljer nästa år?

Vi planerar nu tillsammans med KinareSOR för en resa antingen runt påsk eller runt skolornas höstlov. Tidpunkten anpassas efter familjernas önskemål och resans längd planeras till cirka 12 dagar.

KinareSOR i sin tur samarbetar med BJRC, Beijing Jade-Rainbow International Culture Consultant Co. Ltd kring den kinesiska delen av resan och där arbetar bland annat Wang Fang, vår kontaktperson när det gäller adoptionerna. Det är också BJRC som för familjernas räkning ansöker hos Civil Affairs i provinsen för att få tillstånd att besöka barnhemmen.

Resan inleds med några dagars besök i Peking. Där lär vi känna varandra i gruppen och botaniserar bland stadens sevärdheter och naturligtvis gör vi en utflykt till Kinesiska muren.

Vi gör oss sedan redo för att resa till barnens ursprungsprovins. Har gruppens adopterade sitt ursprung i olika provinser skiljs man åt för att göra ett besök i "sin" provins. Sedan samlas gruppen igen i Shanghai för att göra det avslutande programmet tillsammans.

I ursprungsprovinsen blir självklart den största händelsen besöket på barnhemmet. Utifrån tidigare erfarenheter har mottagandet varit väldigt välkomnande och hjärtligt så adopterade och föräldrar har känt sig väldigt nöjda med besöken.

Efter några dagar i ursprungsprovinsen fortsätter vår rundresa till världsmetropolen Shanghai med dess puls. Vi ser oss omkring och gör sightseeingturer och får bl.a. uppleva en hisnande akrobatikföreställning. Resan går mot sitt slut och det är dags att samlas för en avslutande middag innan vi tar farväl av Kina för denna gång och återvänder hem till Sverige fyllda med minnen och upplevelser!

Intresserad av att följa med? Välkommen att kontakta Kaisa Hammar, tel 031-704 60 93 eller e-post: kaisa.hammar@ffia.se för frågor och information om program och ungefärlig prisuppgift. Sista dag för intresseanmälan är den 30 november, ange namn på dem som är intresserade av att följa med, ursprungsprovins samt önskan om att resa vår eller höst. För att en resa skall bli av krävs minst 20 deltagare.

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Våra döttrar Linn och Emilia

I somras firade systerna sin första midsommar ihop. Linn kom till oss november 2006 genom FFIA och Emilia kom till oss december 2010 genom Barnens Vänner.

Familjen Ternander i Borås

Midsommar i Dalom

Här kommer en bild på vår son David Hildingsson (från Sri Lanka) med sin kompis Sasja Larsson (från Ryssland), på Midsommarfirande i Dalarna.

Familjen Hildingsson

Intåg i sommarhagen

Här är min lille prins Leo (Gora), som jag hämtade i Kolkata i april i år. Bilderna är från vår vistelse på landet i somras.

Camilla Hagert

Johan på Götheborg

Johan, 4,5 år, kommer från ISRC:s barnhem i Kolkata. Efter att vi hade träffat Anju och hennes familj på FFIA:s kontor i augusti var vi kvar några dagar i Göte-

borg och då passade vi på att titta närmre på Ostindiefararen Götheborg. Efter att pappa Christian hade anslutit sig gick vi alla på Liseberg och det pratades om fortfarande.

Hälsningar
Eva Gylling,
Billeberga

familje-
sidan

Första fisken

Max Karlsson från Timmervik har i sommar fångat sin första fisk, en abborre, i vattnet vid Kynnefjäll. Max vill hälsa till Felix och Alexander, hoppas vi kan ses nästa år också. I år träffades barnen med familjer på Borås djurpark.

Kristina, Ove
& Max Karlsson

